

РЕШЕНИЕ

№ 278

гр. Пловдив, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20225001000119 по описа за 2022 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №260150/26.11.2021г., постановено по търг.д. №158/2020г. по описа на окръжен съд Пазарджик, са отхвърлени предявените от „Ж.“ ООД - гр.А. против „С.“ ООД –гр.С. искове за заплащане на главница в размер на 27 465,84лв., като обезщетение за имуществени вреди /претърпяна загуба/ от продажбата на вещ с недостатъци /чл. 195, ал.2 от ЗЗД във р. с чл.79 и 82 от ЗЗД/ във връзка с договор за покупко-продажба, сключен помежду им на 24.08.2018г. и 6 034,85лв. - обезщетение за забава върху главницата за времето от 25.08.2018г. до 20.10.2020г., както и законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ищеца „Ж.“ ООД, в която се твърди бланкетно, че решението е неправилно. Във връзка с дадени указания – да се конкретизира в какво се състои порочността на решението, жалбоподателят е депозирал в срок молба, с която сочи, че решението не е съобразено с всички представени по делото доказателства. Изразено е несъгласие с приетото от първоинстанционния съд, че приемо-предавателният протокол, подписан в деня на сделката, обективира

волята на купувача процесното ремарке да бъде оставено при трето лице, но не е разгледал направеното възражение, че ищецът не е знаел за такава уговорка. Твърди се, че така представеният документ е съставен за нуждите на производството. Жалбоподателят счита, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че само свидетелските показания са единственото доказателство, че полуремаркетото не е било предадено в деня на сделката, като в тази насока се позовава на приемо-предавателния протокол. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявените осъдителни искове да бъдат уважени. Претендират се сторените по делото разноски. С въззивната жалба не се предявяват доказателствени искания.

Ответник - жалбата „С.“ ООД, в представения отговор по чл.263 ал.1 от ГПК, оспорва изцяло предявената жалба. Претендира сторените пред въззивната инстанция разноски. Не предявява доказателствени искания.

Подадената въззивна жалба е допустима, като депозирана в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбите и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл.235 от ГПК прие за установено следното:

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо решение.

Производството пред Окръжен съд – Пазарджик е образувано по обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл.288 от ТЗ, във вр. с чл.195 ал.2 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД.

Ищецът в първоинстанционното производство „Ж.“ ООД основава претенциите си на наличието на договорни отношения между страните, произтичащи от договор за търговска продажба от 24.08.2018г. Ищецът в качеството на купувач и ответникът – в качеството на продавач, сключили договор за продажбата на 3 броя МПС – полуремаркета, подробно описани в исковата молба, закупени за общата цена от 82 397,53лв. без ДДС или за по 27 465,84лв. без ДДС всяко едно от тях. Издадена била проформа фактура за сумата от 98 877,04 лв., в която цената била посочена като данъчна основа, а

сумата от 16 479,51лв. – като ДДС. Ищецът превел по банков път с платежно нареждане сумата от 82 397,53лв. на 21.08.2018г., а на 24.08.2018г. заплатил и посочения във фактурата размер на ДДС. В деня на сключване на договора ответникът му е предал двете полуремаркета, но заявил, че третото ще предаде по-късно, защото е натоварено със стока и обещал, че ще предаде владението и върху него до една седмица след сключване на договора. След изтичане на този срок ремаркетото не било предадено и представителят на ищеца не могъл да се свърже дълго време с този на ответното дружество – Е.В., за която разбрал, че се е разболяла и е на лечение в С.. За да не я притеснява, представителят на ищеца контактувал само със съдружника А.В., който живеел с управителката на семейни начала. Изчаквайки възстановяването на Е.В., на 20.05.2020г. ищецът изпратил нотариална покана с 3-дневен срок за изпълнение /предаване на третото полуремарке/, с предупреждение, че в противен случай разваля договора в тази част и иска възстановяване на сумата от 27 465,84лв. Поканата-предизвестие била връчена на 01.06.2020г. и още на същата дата ответното дружество отговорило къде се намира полуремаркетото и кани продавача да го вземе, а именно – в гараж – собственост на ответното дружество, в с. К.. Управителят на ищеца отишъл да получи полуремаркетото на 05.06.2020г., придружаван от още две лица и при извършения оглед установили, че то е негодно за употреба. Не можело да се транспортира и било опасно за движението, тъй като нямало спирачни дискове, накладки, спирачни апарати, въздушни кранове и модулатори, които управляват спирачната система, нито въздушни възглавници, амортизъри и светлини. Освен това оригиналните му врати били свалени, а вътре в полуремаркетото било оставени други – негодни за употреба. Липсвал и задължителният за този тип полуремарке хладилен агрегат. Искането, с което е сезиран съдът, е да се постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 27 465,84лв. - обезщетение за имуществени вреди /претърпяна загуба/ от продажбата на вещ с недостатъци /чл. 195, ал.2 от ЗЗД във р. с чл.79 и 82 от ЗЗД/ и сумата от 6 034, 85лв. – обезщетение за забава върху главницата, считано от 25.08.2018г. до 20.10.2020г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане.

В постъпилия в срока по чл.367 ал.1 от ГПК отговор на исковата молба ответникът оспорва изцяло предявените искове, както по основание, така и по

размер. Въвежда насрещни твърдения, че ищецът е неизправна страна, защото макар да е огледал и одобрил трите полуремаркета в деня на сключване на договора и да записали в него, че му предават владението върху тях, не откарал третото полуремарке, поради липса на трети влекач. Помолил да го съхраняват временно в базата в с. К., но задължението за пазене било поето от трето лице – А.Д. - посредник при преговорите за покупко-продажба и познат на управителя на ищцовото дружество. Ремаркетото било празно, комплектовано и единствената причина да не бъде взето, била липсата на влекач, на който купувачът да го прикачи. Ответникът се позовава и на погасителна давност, тъй като са изтекли 3 години от момента на продажбата.

След преценка на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, поотделно и в тяхната съвкупност, и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата и отговора, настоящата инстанция намира обжалваното решение за правилно.

Крайните изводи на окръжния съд следва да бъдат споделени изцяло. Това се налага от анализа на установената пред него фактическа обстановка, с нищо ново непроменена и пред настоящата инстанция по същество, при което и съобразявайки разпоредбата на чл.272 от ГПК въззивната инстанция изцяло възприема фактическата обстановка, възпроизведена в мотивите на първоинстанционния съд относно развилите се между страните правоотношения.

Тези правоотношения произтичат от договор за покупко-продажба на МПС от 24.08.2018г., с нотариална заверка на подписите, с продавач – ответникът и купувач – ищецът, с предмет на продажбата - 3 бр. полуремаркета, всяко от които описано в договора със съответните индивидуализиращи белези. Не е спорен фактът, че уговорената в договора продажна цена – 82 397,53лв. без ДДС, ведно с дължимия ДДС, е заплатена от купувача на продавача.

В чл.3 от договора е посочено, че МПС-та се предават на купувача в деня на подписване на договора и купувачът започва да ги владее и ползва като свои.

Между страните са разменени нотариални покани, като съдържанието на същите съвпада с въведените в исковата молба и отговора твърдения и възражения. В тази, отправена от ответника до ищеца се съдържа покана и за

незабавно прибиране на процесното ремарке - рег.№***.

С отговора на исковата молба е представен приемо-предавателен протокол от 24.08.2018г., подписан от ответника и трето лице – А.Д., с предмет – процесното ремарке, с рег.№***, в който е посочено, че ремаркетото ще бъде съхранявано на адрес с.К., общ. Л., ул. *** №2, по искане на „Ж.“ ООД, като Д. се задължава да го пази и предаде, когато бъде поискано от представителя на „Ж.“ ООД. Протоколът съдържа и отразяване, че предаването и приемането се извършва пред двама свидетели, като са посочени имената и е положен подпис на две физически лица.

При отделяне на спорното от безспорното, според съвпадащите насрещни твърдения на страните и депозираните гласни доказателства /показанията на свидетеля Н. – посочен от ищеца и свидетеля Д. – посочен от ответника/ следва да се приеме, че процесното – трето по договора ремарке с рег.№*** не е във фактическо владение на купувача – ищеца от момента на сключване на договора. Противоречиви са твърденията на страните, както и гласните доказателства, относно причините за неустановеното владение. Показанията на свидетеля Н. са в насока, потвърждаваща тезата на ищеца, че ремаркетото не е предадено във владение по настояване на продавача, тъй като е било натоварено със стока. Твърденията на ответника са, че ремаркетото не е взето от купувача в деня на сделката по негово желание, поради липса на техническа възможност – липса на влекач. Свидетелят Д. – лицето, посочено в приемо-предавателен протокол от 24.08.2018г. като лице за отговорно пазене, депозира показания, че управителят на ищцовото дружество е бил наясно къде се намира вещта, многократно е подканян от свидетеля да прибере полуремаркетото. Според показанията на този свидетел, ремаркетата са закупени с цел препродажба, като сделката/препродажба за процесното ремарке не се е осъществила, което е и причината същото да не бъде прибрано от гаража в с. К..

Касае се за търговска продажба според субективния критерий. Съгласно разпоредбата на чл.324 от ТЗ, купувачът трябва да прегледа стоката и ако не отговаря на изискванията, да уведоми незабавно продавача. Ако купувачът не направи това, стоката се смята одобрена като съответстваща на изискванията, освен за скрити недостатъци. Няма спор, а и ищецът твърди, че при огледа на вещта, същата е била в подходящото за ползване състояние. От

обстоятелството, че извън разпоредба на чл.324 от ТЗ, регламентираща общото задължение на купувача да прегледа стоката, специалният закон - ТЗ не съдържа правила за продажбата на вещи с недостатък следва, че са съответно приложими правилата на чл.193 – чл.198 от ЗЗД. Доколкото ищецът се позовава на разпоредбата на чл.195 ал.2 от ТЗ, същият черпи права от проявили се скрити недостатъци на продадената вещ. Законът, както ТЗ, така и ЗЗД, не дава легално определение за понятието „скрити недостатъци“. То може да се изведе от разпоредбата на чл.194 ал.1, изр. 2-ро от ЗЗД „... освен ако по-късно се открият недостатъци, които не са могли да бъдат забелязани при обикновения преглед“. От тук следва, че появата на „скрити недостатъци“ е проявление, което съществено намалява цената или годността на вещта, но което се проявява в процеса на ползване на вещта, което предполага същата да е в реално владение на купувача. Самият ищец обаче твърди, че сочените от него недостатъци са констатирани едва 2-3 години след сделката /през 06.2020г./, през който период полуремаркетото не е било във негово владение. С оглед общото правило, че при договор за покупко-продажба на индивидуално определена вещ рискът преминава върху купувача с преминаване на собствеността, ако не е уговорено друго, /а в случая в договора за покупко-продажба не е уговорено друго/, а собствеността преминава в момента на сключване на договора, следва да се приеме, че рискът от повреждане/погиване на вещта е преминал върху купувача – ищеца към момента на сключване на договора – 24.08.2018г. Доколкото самият ищец твърди, че при огледа на вещта същата е била в годно за употреба състояние, че за период от 2-3 години същата не е била във негово владение, а едва през м.юни 2020г. е посетил местонахождението ѝ и е констатирал описаното в исковата молба нейно фактическо състояние, следва да се приеме, че се касае за повреждане на вещта, а не за скрити недостатъци. С оглед момента на преминаване на риска обаче, за това повреждане не може да се ангажира отговорността на продавача. Независимо от това какви са били причините за неизпълнение на клаузата на чл.3 от договора от 24.08.2018г. – „МПС-та се предават на купувача днес при подписване на настоящия договор и купувачът започва да ги владее и ползва като свои“ – дали това е станало по инициатива на продавача или на купувача, факт е, че до средата на 2020г. купувачът не е проявил необходимата грижа на стопанин за съхранение на собствената си вещ, което обуславя наличие на кредиторско бездействие. /А,

според показанията на свидетеля Д., купувачът е бил подканван да прибере полуремаркетото от мястото, където се е намирало/. Соченото от ищеца обстоятелство – заболяване на управителя на дружеството – продавач не може да се приеме като основателна причина за не проявена грижа на добрия стопанин.

Що се отнася до приемо-предавателния протокол от 24.08.2018г., подписан в деня на продажбата, то е вярно, че същият не носи подпис на ищеца, не съдържа негово изявление за да се анализира воля на купувача. Не съответства на мотивната част на решението оплакването на жалбоподателя, че първоинстанционният съд е изградил изводите си на база този документ, приемайки, че същият съдържа воля на купувача процесното ремарке да бъде оставено при трето лице. Възражение, че ищецът не е знаел за такава уговорка не е изрично заявено от същия в първоинстанционното производство, поради което не е и обсъждано от окръжния съд. Както правилно е приел и първоинстанционният съд, въпросният документ може само да се тълкува като действие от страна на продавача по смисъла на чл.328 ал.1, т.1 от ТЗ – по предаване за пазене на вещта при забава на купувача. Този протокол не е оспорен от ищеца, а възражението, съдържащо се във въззивната жалба, че така представеният документ е съставен за нуждите на производството, е нововъведено такова.

С оглед на изложеното липсва основание да бъде ангажирана отговорността на продавача за скрити недостатъци, както правилно е приел и първоинстанционният съд, чиито изводи се възприемат изцяло и от настоящата инстанция. Решението е съобразено с всички представени по делото доказателства и при правилен техен анализ. Ето защо въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение, като правилно, следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото и на основание чл.273 от ГПК, във вр. с чл.78 от ГПК жалбоподателят следва да заплати на въззиваемата страна направените разноски във въззивното производство. Съгласно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК същите са в размер на 770лв. – адвокатско възнаграждение, заплатено в брой съгласно представения договор за правна защита и съдействие.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260150/26.11.2021г., постановено по търг.д. №158/2020г. по описа на окръжен съд Пазарджик, с което са отхвърлени предявените от „Ж.“ ООД - гр.А. против „С.“ ООД –гр.С. искове за заплащане на главница в размер на 27 465,84лв., като обезщетение за имуществени вреди /претърпяна загуба/ от продажбата на вещ с недостатъци /чл. 195, ал.2 от ЗЗД във р. с чл.79 и 82 от ЗЗД/ във връзка с договор за покупко-продажба, сключен помежду им на 24.08.2018г. и 6 034,85лв. - обезщетение за забава върху главницата за времето от 25.08.2018г. до 20.10.2020г., както и законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска.

ОСЪЖДА „Ж.“ ООД с ЕИК *** да заплати на „С.“ ООД с ЕИК *** направените разноси във въззивното производство в размер на 770лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____